

Un món rodó i sensual

Durant aquest mes es pot contemplar a la galeria Tres d'Oros de Mallorca una mostra formada per olis, pastels i sanguines sobre paper del pintor Fernando Botero.

S'ha de recordar que a l'estat espanyol només s'ha tingut ocasió de veure la seva obra, llevat l'ARCO, en una retrospectiva organitzada l'any 1987 a Madrid pel Centro de Arte Reina Sofía, i l'any 1968, quan la galeria Juana Mordó va organitzar-li una exposició que va tenir molt poc èxit tant de públic com de crítica. Per tot això, l'exposició presentada a Ciutat per la Galeria Tres d'Oros ja ha estat qualificada de fita en el panorama expositiu dels darrers anys.

Realment pot sorprendre la particular manera, única i exclusiva d'aquest autor, de congregar en la seva obra aspectes de la més pura tradició naïf, popular i colonial d'Amèrica Llatina, amb aspectes i clares influències de la més culta tradició pictòrica europea occidental. Si creim que un pintor o un artista en general sempre ha de tractar el que millor coneix, el cas de Botero és d'una fidelitat admirable. Els seus quadros estan plens de referències a la seva adolescència a Medellín (Colòmbia) on va néixer l'any 1932. En certa ocasió va dir que començà a pintar dibuixant toros.

La seva freqüència en el tractament de temes de la realitat d'Amèrica Llatina fa que siguin abundoses les referències iròniques, i alhora bondadoses i fresques, als sempre presents per aquelles latituds cardenals i bisbes, generals i coronels.

La seva lúcida i intel·ligent crítica aplega en les seves composicions militars orgullosos de les seves indumentàries amb les seves carismàtiques dones i fills (futurs militars),

Els quadres de Botero estan plens de referències a Llatinoamèrica.

amb bisbes cara de complaença i beateria, tots ells disposats en unes composicions molt estudiades i plenes de detalls influïts per la pintura europea, conjunts escenogràfics i teatralitzats que pareixen omplir desmesuradament els límits de les teles.

Per a aquest pintor, i recordem també escultor, hi ha una esplèndida tradició dins de la història de l'art, de la qual se sent continuador: la pintura grassa i sensual, l'inici de la qual ell estableix en Giotto i que continua amb Massaccio, Piero della Francesca, Miquel Àngel, Rubens, Ingres, etc.

La mostra presentada a Ciutat ens ofereix una notable varietat, amb quatre natures mortes, una obra gràfica amb el títol *Família*, d'esplèndida composició i riquesa de detalls i matisos, una sanguina sobre paper de 1987 titulada *Four Musicians*, un retrat anomenat *Niña a caballo* i un altre titulat *Mujer* de 1983. Però sobretot, *El gordo Mollano comiendo en casa de Leonor*, de 1979, plena del carisma propi dels personatges masculins de l'autor, i *Nuestra señora de New York*, de 1966, tal vegada l'obra més tendra, una composició on Botero se situa en un primer pla amb la seua paleta de pintor just als peus d'una immensa verge amb nin, que sosté una poma diminuta, al·legòrica de la *Gran Poma* que és Nova York.

Mario Vargas Llosa ha dit d'ell que "Europa ha ajudat Botero extraordinàriament a ser Botero, a expressar, a través de la seva pintura aquest matís d'Occident que és Llatinoamèrica"

Jaume Reus